

VIŠEDOMMEN

Medlemsblad for Visens Venner København. Årgang 20, nr. 3 - September 2018

INDHOLDSFORTEGNELSE - NR. 3, 2018

Sig farvel til fortiden og se fremad	2
Om at fortælle historier med musik til	3
Om Benny Andersen	5
Sommerfotos	7
Kalender	8
Sangskriverkursus i Hillerød	7
Mit regnebræt	12
Bestyrelsen m.m. – adresser, kolofon	16

SIG FARVEL TIL FORTIDEN OG SE FREMAD

Af Stampe Villadsen

Så er sommeren ovre. Varmen har fortaget sig, og vi kan vende tilbage til normale tilstande. Det betyder også at visesæsonen nærmer sig, og at vi kan begynde at tænke på hvad det er, vi skal foretage os i Visens Venner København.

Ja, sådan kunne man tænke sig at det var, men sådan er det ikke. Sæsonprogrammet blev lagt færdigt i maj, og hen over sommeren har alle efterårets koncerter fået et færdigt program, sangnumre, akkompagnement, sangere med mere. Gennem den varme sommer har man kunnet høre, hvordan der er blevet øvet rundt omkring i de små stuer. Spændende.

Der har også været aktivitet på andre fronter. Vi har længe vidst, at Kim holder op som redaktør af Višedommen med denne sæson. Oveni har vores trykkeri sat prisen så kraftigt op på trykning, at vores økonomi ikke kan bære det på sigt. Bestyrelsen har derfor besluttet, at dette nummer af Višedommen bliver det sidste i den form, vi har kendt. Informationer til medlemmer – aktive og visevenner i øvrigt – vil herefter komme frem på anden vis. Bestyrelsen arbejder med at finde den rette form.

Sæsonen er traditionen tro allerede begyndt med VVK's og VV Brønshøjs optræden ved Kulturhavn.

Første hulemøde er tirsdag den 11. september, og første koncert i Krudttønden den 23. september, og så er vi ellers rigtig i gang. God visesæson!

OM AT FORTÆLLE HISTORIER MED MUSIK TIL

Af Annette Gregersen

Er du sangskriver? Eller har lyst til at blive det? Så kan jeg varmt anbefale sommerkurset ”Nye sange”.

30 vidt forskellige personer og alle med et stærkt drive til at finde på ord og musik mødtes i sommer på ugekurset ”Nye Sange”. Og der var virkelig noget på spil. Alle havde ambitioner om at blive bedre til at skrive egne sange, til at finde inspiration og metoder, til at få hørt en masse dugfriske sange. Noget skulle ud – og det kom det.

Langt de fleste deltagere arbejder professionelt med musikken og har en musikuddannelse på et eller andet niveau, heraf en del fra musikkonservervatoriet. En del er skolelærere med musik som fag, der var en organist, professionelle instrumentalister, der gerne ville skrive, og en komponist plus selvfølgelig nogle helt glade amatører som jeg selv.

Synligt resultat: Fem nye egne sange og siden sommeren en lind strøm af ny musik fra deltagerne via vores interne Facebook-gruppe og opslag om arrangementer, hvor de enten selv optræder eller, som de anbefaler.

Annette Bjergfeldt, Andy Goggin og Karen Sangvin underviste og rådgav inden for hver deres speciale – og de gik til den. Hver dag fik vi individuel sparring med pondus – bad du om kritik, så fik du den! Og eftersom de er så dygtige, så læner man sig bare op ad dem og suger til sig.

Hver formiddag fik vi nye teknikker til inspiration, hvorefter vi gik i udbrud og brugte resten af dagen på at skrive. Om aftenen optrådte vi så for hinanden – med 30 deltagere kunne det blive ca. hver anden aften, at vi skulle på scenen. Kriteriet var, at materialet skulle være lavet under opholdet, og at alle levede med, at fremførelsen blev derefter.

Sjovt, klogt, provokerende, personligt og meget rørende. Hele spektret

kom i spil, også vores følelser – for det jo er så følsomt med de der egne værker. Det er en hudløs sag, men også så fint at møde de andres porøsitet, mod og talent.

Med andre ord – vi blev rystet godt sammen og tog ofte nat-

ten i brug, for de lyse nætter var med os hele vejen.

I kan finde mere på www.nyesange.dk Dog må I leve med, at jeg helt sikkert også deltager næste år.

OM BENNY ANDERSEN

Af Vibeke Kirst

Vi nåede det!

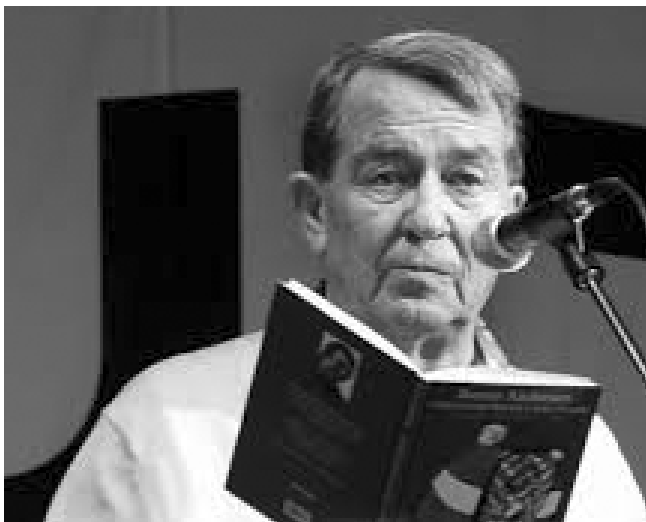
Forfatteren og komponisten Benny Andersen døde den 16. august 2018.

Pressen vil sikkert blive fyldt med mindeord, nekrologer med videre i forbindelse med Benny Andersens død.

Dette er skrevet i taknemmelighed over alle de dejlige sange og viser han har givet Visens Venner.

Visens Venner København nåede at holde en hyldestkoncert i Krudttønden den 15. april 2018. Jeg havde glæden af at være visevært, og vi havde mange tanker og drøftelser om, hvad koncerten skulle hedde: ”Mens vi endnu har dig”, ”Mens vi endnu er her”, men vi besluttede os til det enkle og ganske indlysende ”Benny Andersen”.

Benny Andersen var folkelig i ordets allerbedste forstand. Vi var på fortroligt fornavn med Benny, og alle ved, hvem Benny Andersen er. Børn ved, hvorfor vi ”går fra Snøvsen”, for med Snøvsen fik børn i 1960-erne et hidtil ukendt fabeldyr og en ny ven, og dansk børnelitteratur fik et nyt sprog, der for altid ændrede genren.

Og alle vi viseelskende voksne fik et skatkammer af vidunderlige digte, finurlige sange og skønne viser. Nok til denne generation, og der vil være rigeligt at tage af for kommende generationer.

Benny Andersen fik ikke, som hans tidligere forfatterkollega Johannes V. Jensen, Nobelprisen i litteratur, men han opnåede at blive en klassiker i levende live og at blive elsket af hele folket. Som en af de få opnåede han, i anledning af sin 70 års fødselsdag, at blive hyldet med et fakkeltog. Benny Andersen skrev til folk i øjenhøjde, han skrev til os alle, men han skrev også til hver enkelt af os.

Mange har et yndlingsdigt af Benny Andersen, et digt, som siger det enkelte menneske noget særligt. Nogle holder mest af hans kærlighedsdigte, de romantiske eller de erotiske, andre kan bedst lide de digte, hvor han hylder naturen: "Det er forår, alting klippes ned". Alle har sunget med på "Fuglene flyver i flok, når de er mange nok", og de fleste har sikkert en svaghed for den lidt skæve eksistens Svante.

Det fremgår tydeligt, at forfatterskabet er i slægt med Taube, Bellman, Dan Andersson og den danske salmedigter Jacob Knudsen. Det ses blandt andet gennem de sanselige naturbeskrivelser, men også hans hyldest til kærligheden, erotikken, de skæve eksistenser, og alt det, der frister i livet.

Benny Andersen var også komponist og skrev de fleste af melodierne til sine egne viser. Han har fået fast ophold i Højskolesangbogen, og bliver sunget ved selskabelige lejligheder og er oversat til adskillige sprog, blandt andet til kinesisk.

Gennem forfatterskabet får man indtryk af Benny Andersens livsglæde og positive livsindstilling. "Bliv lykkelig og læs Benny" skrev Weekendavisens anmelder Niels Barfoed i 1993.

Kære Benny Andersen: Det er trist og vemodigt, at du er død. Du blev 88 år. Vi er dig dybt taknemmelige for alt, hvad du nåede at give os.

Hvem kan fortælle hvor livet blev til.
Hvem kan forklare dig døden.
Hvor sætter englene alting på spil.
Hvor finder gribbene føden.
Ingen kan give dig fuld garanti.
Sprød er den stærkeste kæde.
Vis mig dit ansigt før alt er forbi -
Så er vi begge til stede.

Benny Andersen fra *Mørkets sang*

SOMMERFOTOS

Ved Kim Ravn-Jensen

Mikael Neumann optræder ved "Visfestivalen i Lund" den 27. juli 2018

Elona Planman og Gunni Torp optræder ved "Musik over Præstø Fjord" den 11. august 2018

SANGSKRIVERKURSUS I HILLERØD

Af Gro Laier

Hver sommer tager jeg en uge ud af kalenderen for at tage på højskole. I år faldt mit blik på ”Sangskrivning med Tue West”. Kurset blev afholdt to gange i år: både i uge 28 og i uge 33. Jeg valgte uge 33, hvor kurset ville blive afholdt parallelt med to andre kurser: ”Graphic Novels” og ”Litteratur: Skriv selv”.

Hvis jeg skal sige det meget kort, så var det et fantastisk godt kursus. Godt fordi, stemningen var superbehagelig – ingen albuer og masser af samarbejde. Men også godt, fordi der var mulighed for at lære en masse. Jeg tror i høj grad, det skyldes Tues personlighed. Han er bare et fantastisk rart menneske og en supergod pædagog. Det er ret imponerende, han er jo også en fantastisk musiker, sangskriver og sanger. Så kan han også lydteknik – jo, han har mange talenter.

Kurset blev nuanceret med gæstelærere: lydteknik (og akkompagnement) ved Andreas Käehne og foredrag og koncert ved sanger Line Marianne fra gruppen Alex Canasta. Tue optrådte også med Clara Gaarn.

Af programmet kunne jeg se, at der ville være introduktion til sangskrivning, workshops, tid til fordybelse og flere sessioner med åben scene. Endelig var der mulighed for at lave indspilninger med Andreas Käehne. På den sidste dag mulighed for, at høre hvad de andre havde indspillet, se hvad ”kunstnerne” i Graphic Novels havde lavet, og sidst, men ikke mindst, en festmiddag.

Men mon der var plads til en visesanger, som ikke selv kan spille noget instrument? Jeg tænke, at jeg jo ikke kunne undgå at lære noget af at se, hvad de andre ville lave. Endvidere kunne jeg jo altid selv skrive et par sange efter min sædvanlige metode (jeg synger dem ind på min telefon).

Den første glædelige overraskelse var en workshop på den første dag. Vi blev sat sammen i grupper på to og fik en bunden opgave efter devisen ”her er jeres oplæg, kom tilbage med en sang om 20 minutter”. Allerede efter 20 minutter blev mange gode nye sange præsenteret. Selv var jeg kommet i gruppe med en utroligt sød og dygtig musiker, som allerede havde skrevet flere gode sange. Hun syntes, det var sjovt at prø-

ve min metode af, og sagde ”OK, prøv du at synge en sang”. Det gjorde jeg, og hun gav sig straks til at spille melodien med passende akkorder. Dernæst rettede vi den til og lavede en tekst, som gav mere mening end den, jeg lige havde slynget ud.

I næste workshop blev jeg igen sat til at arbejde sammen med en kursist, som kunne spille klaver. Også vi fik lavet en overraskende god sang. En sang, som ingen af os ville have skrevet uden den andens input. Denne sang optrådte vi med på åben scene torsdag aften.

Endelig fik vi mulighed for at optræde med nye eller gamle sange. Men akkompagneret af et band bestående af Tue selv og de andre kursister. Jeg fik lov at optræde med én af mine sange, akkompagneret af både guitar, klaver, bas og trommer – en meget stor oplevelse.

Tager jeg afsted igen til næste år? Ja, naturligvis!

På billedet fra venstre: Mads-Ole (pianist, lydmand, sanger og sangskriver), Anna Isabelle (pianist, sanger og sangskriver), Anine (spiller trækbasun som på billedet, men er også guitarist, sanger og sangskriver). Til sidst Agnes, som spiller smukt på violin, klaver og guitar, men også er en fremragende sanger og sangskriver. Agnes og Anine sang smukt to-stemmigt på flere numre.

MIT REGNEBRÆT

Af Kim Ravn-Jensen

Filmskuespilleren Harpo Marx trak sig tilbage i 1964. Som en besynderlig kontrast til, at han gennem hele sin karriere havde spillet stum, holdt han for sit sidste publikum en tale, alle husker som alt for lang og på ingen måde god. Det nummer vil jeg nu forsøge at gøre ham efter.

Jeg meldte mig under foreningens faner i begyndelsen af 2006. På generalforsamlingen få måneder senere fik jeg at vide, at bestyrelsen søgte et ansvarligt, yngre menneske. Jeg meldte mig straks: ”Det er lige mig. Alle de steder, jeg har været før, har folk sagt, at jeg var ansvarlig.”

Året efter blev jeg sparket op til formandsposten. I 2013 kravlede jeg ned igen og sidder nu som menigt bestyrelsesmedlem og er ansvarlig dér.

For et år siden besluttede jeg, at tiden var inde til at blive totalt uansvarlig. Hvordan det vil udmønte sig, har jeg ikke bestemt mig for endnu, men jeg ved, at jeg fratræder ordinært efter min tredje periode som bestyrelsesmedlem den 27. marts næste år.

Med eskorte (familie og nordisk viseblad, plus det løse) og uden et gran af bitterhed. Det har været dybt tilfredsstillende at se Visens Venner København blomstre op og hele tiden tiltrække nye kræfter for de gamle, som faldt.

Jeg har planer om selv at blive en ny kraft – som sangskriver! Der har de seneste år kunnet ses en tydelig tendens til, at mange af de nyeste aktive skriver deres sange selv. Interessant nok vil en sådan udvikling nærmest udgøre en tilbagevendende til foreningens meget gamle dage fra 1953 og fremefter.

Der er under de omstændigheder naturligvis risiko for, at jeg som menigt, aktivt medlem vil sidde på bageste bænkerække og spille klog. Den risiko ønsker jeg i kærlighed til foreningen at minimere ved her og nu at sige ”Hvad sagde jeg!”, inden fremtiden overhovedet er indtruffet.

Forskellige formandsprofiler

Har man som jeg i en årrække fulgt med i alle de over 30 Visens Venner-foreningers organisatoriske liv, kan man godt få øje på, at mange foreninger søges drevet som en privatejet virksomhed. Økonomisk set

er det ikke bare helt fint, men direkte nødvendigt. Der opstår dog problemer, hvis formandens organisatoriske autoritet også – stiltiende, lidt efter lidt, hvad ved jeg – udvides til også at blive en kunstnerisk autoritet.

Hvis foreningens kunstneriske virke bliver et direkte spejl af formandens ambitioner, er der risiko for, at foreningen en dag består af formandens venner, mens formandens uvenner har dannet en sammenlutning for sig selv. Når det sker, er der efter min opfattelse altid i stamforeningen indtruffet noget unødvendigt forinden. Visens Venner skal sætte grænser og være rummelig på samme tid. Min kærlighed til Visens Venner København skyldes blandt andet, at sådan var det i 2006, og sådan er det stadig.

Værdibaseret ledelse

Jeg har i mange år været ansat i et firma, som bekender sig til et alternativ til, at ”chefen bestemmer alting”. Princippet hedder ”værdibaseret ledelse” og består populært beskrevet i, at lige før formanden eller bestyrelsen slår mavefornemmelsens autopilot til, tænker hun, han eller de på foreningens værdiprincip. Det smukke er, at hvis alle medlemmer har vænnet sig til, at netop det sker hver gang, fokuserer alle i dagligdagen på værdiprincippet i stedet for konstant at prøve at gætte på, hvad formanden mener.

Mit forslag til et værdiprincip: ”Flid skal belønnes”

er tjekket af med den siddende formand, men aldrig præsenteret på en generalforsamling. Det kan måske nå endnu.

Jeg betragter princippet som en modvægt til dårlige vaner i retning af, at en lille del af foreningens aktive modtager al opmærksomheden og i bogstavelig forstand bliver strålende performere alene af den grund.

Ved altid at belønne flid får alle en fair chance for at skaffe sig tid foran publikum. Foran publikum kan der derefter indtræffe flere scenarier:

1. Gode cirkler forplanter sig, og publikum kan bedre og bedre lide det, de oplever – som samtidig og af den grund bliver stadig bedre.
2. Publikum er skeptisk, men giver den optrædende flere chancer til.

3. Scenarie 2 med den fortsættelse, at den optrædende beslutter sig for, at ”det skal blive løgn” – og aktivt tilegner sig det, publikum savner. Scenarie 1 kan blive en lykkelig fortsættelse af historien.
4. Scenarie 2 med den fortsættelse, at den optrædende opgiver – en erfaring rigere.
5. Scenarie 2 med den fortsættelse, at den optrædende registrerer mindre end nogen anden i nærheden.

Scenarie 5 kræver, at bestyrelsen træder i karakter. Det er naturligvis indtruffet i foreningens historie. Bestyrelsen bærer gyldne kæder af en grund.

Alt andet lige kan publikum godt lide at overvære flid

Ovenstående er en egenskab ved en forening som vor, som vi sjældent omtaler direkte. Det er synd, for egenskaben er faktisk et aldeles uundværligt grundlag for, at Visens Venner overhovedet kan eksistere og hele tiden komme sig oven på beklagelige hændelser af den ene og den anden art.

I den professionelle parallelverden findes begrebet ”publikums nådesløse dom”. Vor forening er – gennem en årtier lang udviklingsindsats fra alle parter – velsignet med et meget nådigt publikum. Jeg bilder mig ind, at Visens Venner København jævnligt belønner sit publikum med positive oplevelser af en art, de professionelle hverken vil eller kan matche. Ved disse lejligheder er det ekstremt givende at være foreningsmenneske.

En vise er hos os en ligeværdig sammensmeltning af musik og tekst på modersmålet dansk

Det er i skrivende stund ikke en uge siden, at jeg over for en kreds af ikke-medlemmer nævnte, at et af de giftigste spørgsmål, man kan stille i Visens Venner, er: ”Hvad er en vise?” Ikke desto mindre har jeg ovenfor afgivet mit bedste bud på et svar.

En vise er faktisk ikke karakteriseret ved at være ”tekstbaseret”. Det er der så meget, der er. Essensen ligger i sammensmeltningen.

Lejlighedsvis oplever jeg forsøg på at bevare balancen mellem musik og tekst ved at sætte svag og ringe musik til en svag og ringe tekst. Denne klamphuggerløsning kan sættes i værk både for fremførelsens vedkommende og for visen selv. Når jeg nu har givet mig selv taletid over for

fire ubrugte sider i foreningens medlemsblad, vil jeg sige: ”Lad være med at træde ind i denne nedadgående spiral. Den fører aldrig til noget godt.”

Uddannelse i både musik og tekst er vejen frem. Ikke alle har øre for alt. Derfor er det meget vigtigt, at hvis man (eventuelt med lidt bistand) erkender sin manglende indsigt, bør man lytte til dem, som kan høre mere. Naturligvis har man altid selv det sidste ord under ansvar for publikum.

I foreningens lykkeligste stunder taler de aktive netop sådan til hinanden. Jeg mener at alt lykkeligt kan forlænges ved, at vi holder os til følgende princip, formuleret af den eminente visepædagog Hanne Juul:

Tag i din eventuelle rådgivning altid udgangspunkt i de valgmuligheder, som realistisk foreligger for den, du henvender dig til. Tag aldrig udgangspunkt i de valgmuligheder, som kun foreligger for dig selv.

Her på falderebet vil jeg straks overtræde ovenstående. Min undskyldning er, at jeg ikke gør det over for nogen enkeltperson:

Da jeg i 2006 trådte ind i foreningen, oplevede jeg det som en sejhfølge, at stort set alle kunne deres ting udenad og i øvrigt ikke bar briller på scenen. Dengang blev der givet gode begrundelser for begge dele, og de begrundelser gælder efter min mening fortsat. Men 12 år senere er standarden skredet ikke så lidt.

Jeg forsøger at fastholde som bærende livsprincip, at jeg ikke vil dømme noget andet menneske. Men hvis en optrædende visekunstner selv opfatter sin praksis som ringere end god, er følgende mit oprigtige budskab til vedkommende:

- Brug ikke som undskyldning, at sidemanden gør det samme
- Begynd din indstudering måneder før, ikke uger. Den samlede øveindsats kan gå hen og blive den samme. Processen og resultatet kan imidlertid blive ikke så lidt mere tilfredsstillende for alle parter.
- Overvej at få en ven til at sufflere dig på dagen. På den måde kan du slappe af, fokusere og udstråle, fordi du ved, at du har et sikkerhedsnet. Visens Venner er navngivet efter, at venner findes. Du er ikke alene.

Afs.: VVK v/Laila Bork, Hyltebjerg Allé 60A, st. th., 2720 Vanløse

BESTYRELSEN

Stampe Villadsen, formand, Livjægergade 44, 1. tv, 2100 København Ø.
formand@visensvenner-kbb.dk - 3538 5242 / 4015 9581

Didde Mosegaard, kasserer, Wiedeweltsgade 22, 2100 København Ø.
didde.mosegaard@gmail.com - 2348 8122

Annmari Sol Andersen, næstformand, Gransangervej 8A, 4690 Haslev.
sol@haslevnet.dk - 6062 1802

Hanne Nielsen, medlemsregister og vennekredskontakt,
hanne@visensvenner-kbb.dk - 2826 4686

Vibeke Kirst, aspirantkontakt, Tybjergvej 40, 2720 Vanløse.
morkirst@yahoo.dk - 6172 2974

Marianne le Dous, Emblasgade 9, 2100 København Ø.
marianne.le.dous@skolekom.dk - 4244 4642

Kim Ravn-Jensen, udeoptræden, Dæmningen 5, 2500 Valby.
kim@ravn-jensen.dk - 2145 8811

Laila Bork, Hyltebjerg Allé 60A, st. th., 2720 Vanløse.
lailabork@hotmail.com - 2628 6720

Redaktion: *Kim Ravn-Jensen (ansv.) og Stampe Villadsen*

CVR nr. 29985774. Kontingent: Kr. 200,- pr. år (januar-december)

Girokonto 549 6624; Bankkonto 1551 - 000 549 6624

Dette sidste nummer af Višedommen er trykt i 150 eksemplarer og sendt til Visens Venner Københavns medlemmer, alle danske Visens Vennerforeninger, til biblioteker og til andre organisationer. Nummeret findes også på hjemmesiden.